

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 21.3.2018
COM(2018) 147 final

2018/0072 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**de stabilire a normelor de impozitare a societăților în cazul unei prezențe digitale
substanțiale**

{SWD(2018) 81 final} - {SWD(2018) 82 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Economia digitală transformă modul în care interacționăm, în care consumăm sau în care ne desfășurăm activitatea profesională. Companiile digitale se dezvoltă mult mai rapid decât economia în ansamblul său și se pare că această tendință va continua. Tehnologiile digitale generează numeroase avantaje pentru societate și, dintr-o perspectivă fiscală, creează oportunități pentru administrațiile fiscale și oferă soluții pentru a reduce sarcinile administrative, pentru a facilita colaborarea între autoritățile fiscale, precum și pentru a combate evaziunea fiscală.

Cu toate acestea, digitalizarea pune de asemenea presiune asupra sistemului de impozitare la nivel internațional, odată cu schimbarea modelelor de afaceri. În prezent, factorii de decizie politică depun eforturi pentru a găsi soluții care să poată asigura o impozitare echitabilă și eficace, pe măsură ce transformarea digitală a economiei se accelerează, iar normele existente de impozitare a societăților sunt depășite, neputând ține pasul cu o asemenea evoluție. Aplicarea normelor actuale de impozitare a societăților la economia digitală a dus la o nepotrivire între locul unde sunt impozitate profiturile și locul în care este creată valoarea. În special, normele existente nu mai sunt adecvate în contextul actual în care comerțul online transfrontalier fără prezență fizică a fost facilitat, în care companiile se bazează în mare parte pe active necorporale greu de evaluat și în care crearea de conținut de către utilizatori și colectarea de date au devenit activități esențiale pentru crearea de valoare de către companiile digitale. La nivel internațional, organisme precum G20 recunosc faptul că sunt necesare măsuri pentru adaptarea normelor de impozitare a societăților la economia digitală. Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a examinat acest aspect în contextul proiectului OCDE/G20 privind BEPS¹. În cadrul reuniunii lor din martie 2017, statele G20 au solicitat OCDE să prezinte miniștrilor de finanțe ai G20, în aprilie 2018, un raport intermediar privind implicațiile digitalizării în ceea ce privește impozitarea. Cu toate acestea, va fi probabil dificil să se ajungă la un acord la nivel global.

În Comunicarea Comisiei intitulată „Un sistem de impozitare echitabil și eficient în Uniunea Europeană pentru piața unică digitală”, adoptată la 21 septembrie 2017, au fost identificate dificultăți în acest sens. Comisia a prezentat în această comunicare analiza sa cu privire la dificultățile de ordin fiscal pe care le presupune digitalizarea economiei globale. Aceasta a fost urmată de concluziile adoptate la 19 octombrie 2017 de Consiliul European², în care acesta sublinia că este nevoie de un sistem de impozitare eficace și echitabil, adecvat pentru era digitală și că așteaptă cu interes propuneri adecvate din partea Comisiei până la începutul anului 2018. În concluziile sale din 5 decembrie 2017³, Consiliul ECOFIN menționa de

¹ Raportul OCDE privind acțiunea 1 a BEPS - „Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy”, 2015.

² Reuniune a Consiliului European (19 octombrie 2017) – Concluzii (doc. EUCO 14/17).

³ Concluziile Consiliului (5 decembrie 2017) – Reacția la provocările reprezentate de impozitarea profiturilor din economia digitală (FISC 346 ECOFIN 1092).

asemenea că așteaptă cu interes propuneri adecvate din partea Comisiei, până la începutul anului 2018, „care să țină seama de evoluțiile relevante ale lucrărilor în curs din cadrul OCDE și să se bazeze pe o evaluare a fezabilității tehnice și juridice, precum și a impactului economic al posibilelor răspunsuri la provocările impozitării profiturilor din economia digitală”.

Normele actuale de impozitare a societăților sunt bazate pe principiul că profiturile ar trebui impozitate acolo unde este creată valoarea. Cu toate acestea, ele au fost concepute în mare parte la începutul secolului XX pentru companiile „fizice” tradiționale și definesc ceea ce declanșează un drept de impozitare într-o țară („unde se face impozitarea”) și cât din profit este alocat unei țări („cât se impozitează”), în mare parte pe baza existenței unei prezențe fizice în țara respectivă și fără a reflecta valoarea creată prin participarea utilizatorilor în jurisdicția respectivă. Aceasta înseamnă că persoanele nerezidente în scopuri fiscale devin plătitoare de impozit într-o țară doar dacă au o prezență care corespunde unui sediu permanent în țara respectivă⁴. Cu toate acestea, asemenea norme nu reușesc să surprindă anvergura globală a activităților digitale în cazul în care prezența fizică nu mai este o cerință pentru a putea furniza servicii digitale. Prin urmare, pentru a stabili drepturile de impozitare în ceea ce privește noile modele de afaceri digitalizate, sunt necesari indicatori noi pentru prezența economică substanțială.

Atunci când compania este impozabilă într-o țară, mai trebuie ca și profiturile generate de această companie să fie determinate și atribuite acestei țări. Conform cadrului actual privind impozitarea societăților, normele privind prețurile de transfer sunt utilizate pentru a atribui profitul grupurilor multinaționale diferitelor țări în baza unei analize a funcțiilor, a activelor și a riscurilor în cadrul lanțului valoric al grupului. În contextul impozitării profiturilor companiilor care pot fi atribuite sediilor permanente, se presupune existența unei entități separate⁵ și se aplică, prin analogie, Liniile directoare ale OECD privind prețurile de transfer. Cu toate acestea, normele actuale, care au fost elaborate pentru modelele de afaceri tradiționale, nu reflectă faptul că modelele de afaceri digitale au caracteristici diferite față de cele tradiționale în ceea ce privește modul în care este creată valoarea. Acest fapt creează o denaturare a concurenței și are un impact negativ asupra veniturilor publice. Economia digitală se bazează în mare măsură pe active necorporale precum datele utilizatorilor și dezvoltă metode de analiză a datelor pentru a extrage valoare din datele utilizatorilor. Aceste modele de afaceri devin din ce în ce mai mult factorii determinanți ai valorii în interiorul grupurilor multinaționale și sunt dificil de evaluat. Provocarea pe care o reprezintă identificarea și evaluarea activelor necorporale, precum și stabilirea contribuției lor la crearea de valoare în cadrul unui grup necesită noi metode de atribuire a profitului care să surprindă mai bine crearea de valoare în cadrul noilor modele de afaceri.

Prezenta propunere vizează soluționarea problemelor ridicate de economia digitală, prin stabilirea unei soluții cuprinzătoare în cadrul sistemelor existente de impozitare a societăților ale statelor membre. Ea pune la dispoziție un sistem comun de impozitare a activităților digitale în UE, care ține seama în mod corespunzător de particularitățile economiei digitale.

⁴ Articolul 5 din Modelul de convenție fiscală al OCDE privind venitul și capitalul.

⁵ Articolul 7 din Modelul de convenție fiscală al OCDE privind venitul și capitalul.

În primul rând, prezenta propunere prevede norme pentru stabilirea unei prezențe impozabile pentru companiile digitale care desfășoară activități transfrontaliere în cazul unei prezențe comerciale imateriale (denumită în continuare: „prezență digitală substanțială”). Prin urmare, pentru a stabili și a proteja drepturile de impozitare ale statelor membre în ceea ce privește noile modele de afaceri digitalizate, sunt necesari noi indicatori pentru o asemenea prezență digitală substanțială.

În al doilea rând, prezenta propunere stabilește principiile de atribuire a profiturilor către o companie digitală. Aceste principii ar trebui să reflecte mai bine crearea de valoare de către modelele de afaceri digitale, care se bazează foarte mult pe active necorporale.

Odată transpusă în legislația națională a statelor membre, prezenta directivă se va aplica activităților digitale transfrontaliere din cadrul Uniunii chiar în cazul în care convențiile aplicabile de evitare a dublei impunerii dintre statele membre nu au fost modificate în consecință. Ea se va aplica, de asemenea, dacă o companie stabilită într-o jurisdicție din afara Uniunii desfășoară activități printr-o prezență digitală substanțială într-un stat membru, în cazul în care între statul membru în cauză și respectiva jurisdicție nu există o convenție de evitare a dublei impunerii.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere face parte din eforturile depuse la nivelul UE și la nivel internațional în vederea adaptării actualului cadru fiscal la economia digitală.

La nivel internațional, provocarea pe care o reprezintă asigurarea faptului că toți actorii din economia digitală sunt impozitați în mod echitabil pentru profitul pe care îl realizează a fost deja identificată în cadrul raportului privind acțiunea 1 a proiectului BEPS al OCDE/G20, precum și în raportul intermediar al OCDE privind impozitarea economiei digitale⁶, care a fost prezentat miniștrilor de finanțe ai G20 în martie 2018. Raportul intermediar reflectă opțiuni diferite pentru abordarea acestei provocări și OCDE intenționează să urmărească găsirea unei soluții bazate pe consens până în 2020.

Comisia recunoaște faptul că ideal ar fi să se găsească soluții multilaterale, internaționale, la impozitarea economiei digitale, având în vedere natura globală a acestei provocări. Comisia lucrează îndeaproape cu OCDE pentru a sprijini dezvoltarea unei soluții la nivel internațional. Cu toate acestea, realizarea de progrese la nivel internațional este dificilă, din cauza naturii complexe a problemei și a diversității de aspecte care trebuie abordate, și este posibil să dureze ceva vreme până să se ajungă la un consens internațional. Acesta este motivul pentru care Comisia a decis să ia măsuri. Prezenta propunere este menită să contribuie la lucrările aflate în curs la nivelul OCDE, care rămân esențiale pentru a se ajunge la un consens global cu privire la acest subiect. Prin faptul că stabilește viziunea UE cu privire la cum se pot aborda în mod cuprinzător provocările economiei digitale, directiva propusă va servi drept exemplu pentru a orienta discuțiile purtate la nivel internațional în privința unei soluții

⁶ OCDE (2018), „Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS”, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264293083-en>.

globale. UE ar trebui să încurajeze și să sprijine o deplasare a partenerilor globali în această direcție.

La nivelul UE, prezenta propunere se bazează pe numeroasele inițiative întreprinse de Comisie în vederea asigurării unei impozitări echitabile și eficiente a societăților în Uniune⁷.

Într-un context mai larg, ar trebui subliniat faptul că baza fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB) ar fi soluția optimă pentru a se asigura o impozitare mai echitabilă și mai eficientă a societăților în UE. Cu toate acestea, din cauza domeniului său actual de aplicare, CCCTB nu ar oferi o soluție structurală la unele dintre provocările importante în ceea ce privește impozitarea companiilor din cadrul economiei digitale. Acest lucru se datorează faptului că CCCTB are un domeniu de aplicare limitat (este obligatoriu numai pentru marile companii multinaționale) și faptului că definiția unui sediu permanent din CCCTB se bazează pe cea aplicată în prezent la nivel internațional. Mai mult, este posibil ca normele de repartizare a profitului (formula de repartizare) din CCCTB să nu reflecte suficient activitățile digitale ale unei companii. Normele privind o prezență impozabilă pentru activitățile digitale ar trebui să fie incluse în CCCTB. În plus, în ceea ce privește repartizarea profiturilor obținute de marile grupuri multinaționale, abordarea care utilizează formula de repartizare din CCCTB ar trebui adaptată pentru a reflecta în mod eficace activitățile digitale. Comisia salută modificările cuprinse în rapoartele Comisiei pentru afaceri economice și monetare a Parlamentului European privind baza comună și CCCTB ca reprezentând un bun fundament pentru lucrări suplimentare în vederea asigurării unei impozitări echitabile a activităților digitale⁸. Comisia este pregătită să colaboreze cu statele membre și cu Parlamentul European pentru a examina modul în care dispozițiile prezentei directive pot fi încorporate în CCCTB.

Prezenta directivă face parte dintr-un pachet care cuprinde, de asemenea, o recomandare adresată statelor membre de a include norme corespunzătoare privind o prezență digitală substanțială și repartizarea profitului în convențiile lor de evitare a dublei impunerii încheiate cu țări terțe, o propunere de directivă care include o soluție interimară și o comunicare ce stabilește contextul și explică legătura dintre propuneri.

Comisia recomandă statelor membre să reproducă dispozițiile incluse în prezenta directivă în convențiile de evitare a dublei impunerii încheiate cu țări terțe deoarece, în cazul în care între un stat membru și o jurisdicție din afara Uniunii există o convenție de evitare a dublei impunerii, este posibil ca normele convenției aplicabile de evitare a dublei impunerii să prevaleze asupra dispozițiilor propuse referitoare la o prezență digitală substanțială.

În plus, Comisia prezintă astăzi o propunere de directivă privind o soluție interimară, și anume impozitul pe servicii digitale (ISD), ca soluție interimară simplă pentru impozitarea activităților digitale în UE. ISD constituie un impozit pe veniturile obținute din furnizarea

⁷ COM(2015) 302 final.

⁸ Raportul din 22 februarie 2018 referitor la Propunerea de directivă a Consiliului privind o bază fiscală comună a societăților [COM(2016)0685 – C8-0472/2016 – 2016/0337(CNS)] și Raportul din 26 februarie 2018 referitor la Propunerea de directivă a Consiliului privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB) [COM(2016)0683 – C8-0471/2016 – 2016/0336(CNS)].

anumitor servicii digitale⁹. ISD ar trebui să se aplice cu titlu temporar, până la instituirea unei soluții cuprinzătoare.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere este de asemenea coerentă cu Strategia privind piața unică digitală¹⁰, în cadrul căreia Comisia s-a angajat să asigure accesul la activitățile online pentru persoane și pentru companii în condiții de concurență loială, precum și să deschidă posibilități digitale pentru persoane și pentru companii și să îmbunătățească poziția Europei de lider mondial în cadrul economiei digitale.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Legislația Uniunii privind alte impozite decât cele pe cifra de afaceri intră sub incidența articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Această dispoziție prevede că măsurile de apropiere în temeiul articolului respectiv au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne.

- **Subsidiaritate (pentru competența neexclusivă)**

Prezenta propunere respectă principiul subsidiarității. Întrucât companiile digitale sunt capabile să își desfășoare activitatea peste granițe fără a avea vreo prezență fizică, atât în interiorul Uniunii, cât și din țări terțe, sunt necesare norme uniforme pentru a se asigura faptul că acestea plătesc impozite acolo unde generează profituri. Dată fiind dimensiunea transfrontalieră a activităților digitale, este necesară o inițiativă a UE, care aduce valoare adăugată în comparație cu ceea ce s-ar putea realiza printr-o multitudine de măsuri naționale. Pentru o aplicare directă și armonizată a normelor privind o prezență digitală substanțială în cadrul Uniunii, astfel încât să se asigure condiții de concurență echitabile pentru toate statele membre și să ofere securitate juridică pentru contribuabili, este necesară o inițiativă comună la nivelul întregii piețe interne. Utilizarea unor abordări unilaterale și divergente de către fiecare stat membru s-ar putea dovedi ineficace și ar putea fragmenta piața unică prin crearea în UE a unor conflicte privind politicile naționale, a unor denaturări și a unor obstacole fiscale pentru companii. Dacă obiectivul este să se adopte soluții care funcționează pentru piața internă în ansamblul său, calea cea mai potrivită de urmat este doar prin intermediul unor inițiative coordonate la nivelul UE.

- **Proporționalitate**

Directiva propusă este necesară, adecvată și corespunzătoare pentru îndeplinirea scopului avut în vedere. Ea nu implică o armonizare a cotelor de impozitare a societăților în UE și, prin urmare, nu restricționează capacitatea statelor membre de a influența cuantumul dorit al veniturilor din impozitarea societăților. Directiva propusă nu aduce atingere opțiunilor de politică națională în ceea ce privește amploarea intervenției sectorului public și alcătuirea

⁹ Propunerea de directivă a Consiliului privind un sistem comun de impozitare a veniturilor rezultate din furnizarea anumitor servicii digitale („impozitul pe servicii digitale”), COM (2018) 148 final.

¹⁰ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa” [COM(2015) 192 final, 6.5.2015].

veniturilor fiscale. Ea propune o modalitate mai eficientă de a impozita activitățile digitale ale contribuabililor persoane juridice care desfășoară activități în cadrul UE, în vederea realizării unei piețe interne mai eficiente.

- **Alegerea instrumentului**

Denaturările pieței interne, identificate mai devreme, pot fi abordate numai prin norme juridice obligatorii și prin apropierea legislațiilor fiscale prin intermediul unui cadru legislativ comun. Utilizarea de instrumente juridice neobligatorii ar fi o alegere nesatisfăcătoare, deoarece statele membre ar fi libere să nu le pună deloc în aplicare sau ar putea conduce la o abordare fragmentată. Un astfel de rezultat ar fi extrem de nedorit, deoarece ar risca să creeze insecuritate juridică pentru contribuabili și să pună în pericol obiectivele aferente unui sistem coordonat și coerent de impozitare a societăților pe piața internă.

În temeiul articolului 115 din TFUE, „Consiliul, hotărând în unanimitate [...] adoptă directive pentru apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre, care au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne”. Prin urmare, tratatul prevede faptul că, în cazul altor impozite decât cel pe cifra de afaceri (care intră sub incidența articolului 113 din TFUE), legislația trebuie să fie exclusiv sub formă de directive.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Strategia de consultare s-a concentrat pe trei grupuri principale de părți interesate: administrații fiscale ale statelor membre, companii și cetățeni. Cele două activități de consultare principale au constat într-o consultare publică deschisă, la care s-au primit în total 446 de răspunsuri în decursul a 12 săptămâni (de la 26 octombrie 2017 la 3 ianuarie 2018) și un sondaj specific transmis tuturor administrațiilor fiscale din UE. În ceea ce privește o soluție cuprinzătoare, mai mult de jumătate dintre respondenții la consultarea părților interesate preferă ca abordare o propunere privind prezența digitală în UE¹¹. Opțiunea preferată a coincis pentru ambele grupuri de părți interesate: un număr de 14 (din 21) autorități fiscale naționale, precum și 58 % dintre cei 446 de respondenți la consultarea publică deschisă consideră că propunerea privind „prezența digitală în UE” este cea mai bună abordare pentru soluționarea actualelor probleme legate de normele fiscale internaționale în domeniul economiei digitale. Părților interesate nu li s-a solicitat în mod explicit să precizeze ce abordare preferă în raport cu jurisdicțiile din afara UE. Membrii platformei pentru buna guvernare fiscală (compusă din toate autoritățile fiscale din UE și din 15 organizații reprezentând companii, societatea civilă și profesioniști din domeniul fiscal) au fost de asemenea informați cu privire la această inițiativă și li s-au solicitat puncte de vedere. Au fost luate în considerare și contribuțiile spontane.

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului pentru prezenta propunere a fost examinată de către Comitetul de analiză a reglementării al Comisiei, la 7 februarie 2018. Comitetul a emis un aviz favorabil

¹¹ A se vedea anexa 2 la evaluarea impactului.

propunerii, cu unele recomandări care au fost luate în considerare. Avizul comitetului, recomandările și o explicație a modului în care au fost luate în considerare sunt incluse în anexa 1 la documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezenta propunere. A se vedea anexa 3 pentru o prezentare generală a celor care ar fi afectați de această propunere și în ce mod.

Evaluarea impactului prezentei propuneri a examinat atât opțiuni de reformă fundamentală, cât și alte opțiuni de modificare în cadrul sistemului fiscal internațional existent. Din cauza unor constrângeri juridice și/sau de fezabilitate politică, nu au fost luate în considerare reforme mai fundamentale, întrucât în acest stadiu constituie opțiuni nerealiste. Soluția ar trebui să se concentreze în schimb pe revizuirea conceptului existent de sediu permanent și a normelor de repartizare a profitului. În același timp, o soluție exclusiv în cadrul propunerii privind CCCTB a fost respinsă pe motiv că ar avea un domeniu de aplicare prea limitat pentru propunerea unei soluții structurale care ar oferi, de asemenea, posibilitatea de a stimula găsirea unei soluții și în afara UE. Opțiunea preferată pentru abordarea acestui aspect în cadrul UE a fost, prin urmare, o directivă de sine stătătoare care are ca obiectiv modernizarea normelor privind sediul permanent și a normelor de repartizare a profitului.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere de directivă nu va avea implicații pentru bugetul UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Normele cuprinse în prezenta propunere ar trebui să fie integrate în sistemele statelor membre de impozitare a profiturilor societăților și în propunerea Comisiei privind CCCTB și, în cele din urmă, ar trebui să fie reflectate prin modificări corespunzătoare ale Modelului de convenție fiscală al OCDE (MCF OCDE) la nivel internațional. Comisia va monitoriza punerea în aplicare a directivei după adoptare și aplicarea acesteia, în strânsă cooperare cu statele membre.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Domeniul de aplicare (articolul 2)

Prezenta propunere afectează contribuabilii persoane juridice care sunt înființați sau stabiliți în UE, precum și companiile care sunt înființate sau stabilite într-o jurisdicție din afara Uniunii cu care statul membru în care este identificată o prezență digitală substanțială a contribuabilului nu are o convenție de evitare a dublei impunerii. Propunerea nu afectează companiile care sunt înființate sau stabilite într-o jurisdicție din afara Uniunii cu care statul membru în care este identificată prezența digitală substanțială are încheiată și în vigoare o convenție de evitare a dublei impunerii, pentru a se evita cauzarea oricărei încălcări a acestor convenții de evitare a dublei impunerii. Această situație poate fi diferită în cazul în care convenția fiscală aplicabilă încheiată cu o jurisdicție din afara UE include o dispoziție similară privind o prezență digitală substanțială care creează drepturi și obligații similare în raport cu respectiva jurisdicție din afara UE.

Definiții (articolul 3)

Acest articol conține definițiile diverselor concepte necesare pentru aplicarea dispozițiilor directivei (printre altele, serviciile digitale, interfața digitală, veniturile, entitatea, utilizatorul și perioada fiscală).

Un serviciu digital este un serviciu furnizat prin internet sau printr-o rețea electronică, a cărei natură determină prestarea sa automată, cu o intervenție umană minimă. Această definiție corespunde definiției conceptului de „servicii prestate pe cale electronică” prevăzut la articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și include același gen de servicii.

Pentru a exclude o prezență imposibilă bazată doar pe locul de consum, simpla vânzare de bunuri sau de servicii facilitată de utilizarea internetului sau a unei rețele electronice nu este considerată serviciu digital. De exemplu, acordarea accesului (contra cost) la o piață digitală pentru cumpărarea și vânzarea de autovehicule este un serviciu digital, însă vânzarea efectivă a unui autovehicul prin intermediul unui astfel de site web nu este.

„Cu o intervenție umană minimă” înseamnă că serviciul presupune o intervenție umană minimă din partea *furnizorului*, fără a ține cont de nivelul intervenției umane din partea utilizatorului. De asemenea, se consideră că un serviciu necesită doar o intervenție umană minimă în situațiile în care furnizorul stabilește inițial un sistem și îl întreține în mod regulat sau îl repară în cazul apariției unor probleme legate de funcționarea sa.

Prezența digitală substanțială (articolul 4)

Conceptul de „prezență digitală substanțială” are ca scop stabilirea unei prezențe imposibile într-o jurisdicție. Prin urmare, ar trebui considerat o completare a conceptului existent de sediu permanent. Normele propuse pentru stabilirea unei prezențe imposibile a unei companii digitale într-un stat membru se bazează pe veniturile obținute din furnizarea de servicii digitale, pe numărul de utilizatori de servicii digitale sau pe numărul de contracte pentru un serviciu digital. Aceste criterii sunt modalități de determinare a „amprentei digitale” a unei companii într-o jurisdicție, pe baza anumitor indicatori de activitate economică. Ele ar trebui să reflecte dependența companiilor digitale de o bază de utilizatori mare, de implicarea utilizatorilor și de contribuțiile utilizatorilor, precum și valoarea creată de utilizatori pentru aceste companii. Criteriile ar trebui să țină seama de particularitățile diferitor tipuri de modele de afaceri. Modelele de afaceri digitale sunt foarte eterogene. Unele pot avea o bază de utilizatori foarte mare, în timp ce altele pot avea o bază de utilizatori mai mică, dar totuși și contribuții semnificative ale utilizatorilor dacă fiecare utilizator în parte contribuie cu o valoare ridicată. Mai mult, criteriile ar trebui să asigure un tratament comparabil în diferite state membre, indiferent de mărimea lor, și să nu includă cazurile de mică importanță.

Pentru cele trei criterii bazate pe utilizatori menționate mai sus (venituri, numărul de utilizatori și numărul de contracte) se stabilesc praguri aplicabile diferite. Într-un stat membru

există o prezență digitală substanțială dacă sunt îndeplinite unul sau mai multe dintre următoarele criterii: dacă veniturile obținute din furnizarea de servicii digitale utilizatorilor dintr-o jurisdicție depășesc 7 000 000 EUR într-o perioadă fiscală, dacă numărul de utilizatori ai unui serviciu digital într-un stat membru depășește 100 000 într-o perioadă fiscală sau dacă numărul de contracte comerciale pentru servicii digitale este mai mare de 3 000.

După cum s-a explicat în evaluarea impactului¹², este esențial ca fiecare prag să fie stabilit suficient de sus pentru a exclude în mod sigur cazurile de mică importanță, în care profiturile ce pot fi atribuite unei prezențe digitale nu ar acoperi nici măcar costul de asigurare a conformității fiscale pentru un sediu permanent, scopul fiind de a se asigura proporționalitatea măsurii atunci când se aplică aceste trei praguri alternative. Pragul privind veniturile este stabilit astfel încât să acopere costurile de conformitate estimate pentru exploatarea unui sediu permanent suplimentar, chiar și la cote reduse. Pragul privind numărul de utilizatori ar trebui să reflecte o valoare similară în termeni monetari, pe baza veniturilor medii per utilizator. Pragul privind numărul de contracte comerciale ar trebui să reflecte faptul că doar contractele între companii ar trebui să fie luate în considerare, deoarece valoarea reprezentată de aceste contracte este probabil mai substanțială decât cea a contractelor încheiate cu persoane fizice. Prin urmare, un prag privind numărul contractelor între companii ar trebui să fie considerabil mai mic decât un prag bazat pe utilizatori.

Profiturile care pot fi atribuite prezenței digitale substanțiale (articolul 5)

Normele propuse pentru repartizarea profiturilor către o prezență digitală substanțială sunt bazate pe actualul cadru aplicabil sediilor permanente. Ele confirmă principiul potrivit căruia unei prezențe digitale substanțiale ar trebui să îi fie atribuite profiturile pe care le-ar fi obținut din anumite activități economice semnificative efectuate printr-o interfață digitală, în special în relațiile sale cu alte părți ale companiei, dacă ar fi fost o companie separată și independentă care desfășoară aceeași activitate sau activități similare în aceleași condiții sau în condiții similare, ținând seama de activele utilizate, de funcțiile îndeplinite și de riscurile asumate. Prin urmare, aprobarea OCDE autorizată (AOA) rămâne principiul de bază pentru atribuirea profiturilor către o prezență digitală substanțială. Acestea fiind spuse, cadrul trebuie adaptat într-un mod consecvent pentru a reflecta modul în care valoarea este creată în cadrul activităților digitale. În analiza funcțională a sediului permanent, criteriul funcțiilor de conducere relevante pentru asumarea riscurilor și pentru proprietatea economică asupra activelor în contextul activităților digitale nu este suficient pentru a asigura o atribuire a profitului către prezența digitală substanțială care să reflecte crearea de valoare. Această situație apare atunci când o prezență digitală substanțială desfășoară activități printr-o interfață digitală fără nicio prezență fizică într-o anumită jurisdicție sau atunci când în jurisdicția prezenței digitale substanțiale nu sunt exercitate funcții de conducere.

În analiza funcțională a prezenței digitale substanțiale, activitățile desfășurate de companie printr-o interfață digitală, legate de date și de utilizatori, ar trebui să fie considerate funcții semnificative din punct de vedere economic care sunt relevante pentru atribuirea proprietății

¹² În secțiunea 6.3.

economice a activelor și a riscurilor către prezența digitală substanțială. Atribuirea profiturilor ar trebui să ia în considerare dezvoltarea, îmbunătățirea, întreținerea, protejarea și exploatarea de active necorporale în cadrul executării activităților semnificative din punct de vedere economic de către prezența digitală, chiar dacă acestea nu sunt legate de funcții de conducere din același stat membru.

De exemplu, în ceea ce privește atragerea de noi utilizatori către o rețea socială, setul de active necorporale care ar putea fi atribuite activității rețelei sociale joacă un rol esențial în garantarea externalităților pozitive ale rețelei, și anume a faptului că utilizatorii se pot conecta cu un număr mare de alți utilizatori. Lărgirea rețelei realizată prin intermediul prezenței digitale substanțiale îmbunătățește același set de active necorporale. Acest set de active necorporale ar urma să fie îmbunătățit și mai mult în urma prelucrării datelor de la nivel de utilizator pentru a permite rețelei sociale să vândă spațiu publicitar la preț sporit, deoarece spațiul publicitar este adaptat la interesele utilizatorilor.

De aici rezultă că funcțiile legate de dezvoltarea, de îmbunătățirea, de întreținerea, de protejarea și de exploatarea unor active necorporale unice ar fi tipice pentru o prezență digitală substanțială. Fiecare dintre activitățile importante din punct de vedere economic contribuie la crearea de valoare în modelele de afaceri digitale într-un mod unic și face parte integrantă din aceste modele. Prin urmare, metoda împărțirii profitului ar fi deseori considerată metoda cea mai adecvată pentru atribuirea profiturilor către prezența digitală substanțială. În acest context, printre posibili factori de împărțire a profitului s-ar putea număra cheltuielile suportate pentru cercetare, dezvoltare și marketing (care pot fi atribuite prezenței digitale substanțiale, față de cheltuielile care pot fi atribuite sediului central și/sau altor prezențe digitale substanțiale din alte state membre), precum și numărul de utilizatori dintr-un stat membru și datele colectate per stat membru.

Normele propuse stabilesc doar principiile generale de repartizare a profiturilor către o prezență digitală substanțială, deoarece ar putea fi dezvoltate orientări mai specifice cu privire la repartizarea profiturilor în cadrul forurilor internaționale corespunzătoare sau la nivelul UE.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de stabilire a normelor de impozitare a societăților în cazul unei prezențe digitale substanțiale

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹³,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁴:

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Transformarea rapidă a economiei mondiale în urma digitalizării exercită noi presiuni asupra sistemelor de impozitare a societăților, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel internațional, și pune sub semnul întrebării posibilitatea de a stabili locul unde companiile digitale ar trebui să își plătească impozitele și cât ar trebui să plătească. Cu toate că necesitatea de a adapta normele de impozitare a societăților la economia digitală este recunoscută la nivel internațional de către organisme precum G20, va fi probabil dificil să se ajungă la un acord la nivel global.
- (2) Raportul privind acțiunea 1 a proiectului BEPS (erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor), intitulat „Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy” și publicat de OCDE în octombrie 2015, prezenta mai multe abordări diferite pentru impozitarea economiei digitale, care au fost examinate mai amănunțit în raportul OCDE intitulat „Tax challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018”. Pe măsură ce transformarea digitală a economiei se accelerează, crește și necesitatea găsirii unor soluții care să asigure o impozitare echitabilă și eficace a companiilor digitale.
- (3) Comunicarea Comisiei intitulată „Un sistem de impozitare echitabil și eficient în Uniunea Europeană pentru piața unică digitală”, adoptată la 21 septembrie 2017, afirma că sunt necesare noi norme internaționale specifice provocărilor ridicate de economia digitală, pentru a determina unde este creată valoarea companiilor și care este modul în care ar trebui atribuită valoarea respectivă în scopuri fiscale. Aceste noi norme ar implica reformarea normelor fiscale internaționale existente referitoare la definiția unui sediu permanent și la atribuirea profitului aplicabile activităților digitale.

¹³ JO C , , p. .

¹⁴ JO C , , p. .

- (4) Concluziile Consiliului European din 19 octombrie 2017 subliniau că este nevoie de un sistem de impozitare eficace și echitabil, adecvat pentru era digitală, și că se așteaptă cu interes propuneri adecvate din partea Comisiei până la începutul anului 2018¹⁵. Concluziile Consiliului ECOFIN din 5 decembrie 2017 au subliniat că o definiție acceptată la nivel mondial a sediului permanent și normele aferente privind stabilirea prețurilor de transfer și atribuirea profitului ar trebui să rămână esențiale și atunci când sunt abordate provocările impozitării profiturilor din economia digitală și încurajează o strânsă cooperare între UE, OCDE și alți parteneri internaționali pentru a se răspunde provocărilor legate de impozitarea profiturilor din economia digitală¹⁶.

În acest sens, statele membre ar trebui să aibă obligația de a include în sistemele lor naționale de impozitare a societăților norme care să le permită să își exercite drepturile de impozitare. Prin urmare, diversele impozite pe profit aplicabile în statele membre ar trebui clarificate. Aceste norme ar trebui să extindă definiția unui sediu permanent și să stabilească o prezență impozabilă pentru o prezență digitală semnificativă în jurisdicțiile lor respective. În plus, ar trebui stabilite principii generale de repartizare a profiturilor impozabile către o astfel de prezență digitală. În principiu, aceste norme ar trebui să se aplice tuturor contribuabililor persoane juridice, indiferent de locul în care își au rezidența fiscală - în Uniune sau în altă parte.

- (5) Cu toate acestea, normele nu ar trebui să se aplice entităților care își au rezidența fiscală într-o jurisdicție din afara Uniunii cu care statul membru în care este identificată prezența digitală substanțială are încheiată și în vigoare o convenție de evitare a dublei impuneri, cu excepția cazului în care convenția respectivă cuprinde dispoziții privind o prezență digitală substanțială care creează drepturi și obligații similare în raport cu respectiva jurisdicție din afara Uniunii ca cele create de prezenta directivă. Acest lucru este necesar pentru a evita orice conflict cu convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate cu jurisdicții din afara Uniunii, dat fiind că aceste jurisdicții nu intră în general sub incidența dreptului Uniunii.
- (6) Pentru a prevedea o definiție solidă a unei prezențe impozabile a unei companii digitale într-un stat membru, este necesar ca această definiție să se bazeze pe veniturile obținute din furnizarea de servicii digitale, pe numărul de utilizatori sau pe numărul de contracte comerciale pentru servicii digitale. Pragurile aplicabile ar trebui să reflecte importanța prezenței digitale pentru diferite tipuri de modele de afaceri și să permită luarea în calcul a unor niveluri diferite de contribuție la procesul de creare a valorii. Mai mult, criteriile ar trebui să asigure un tratament compatibil în diferite state membre, indiferent de mărimea lor, și să nu includă cazurile de mică importanță. Vânzarea de bunuri sau de servicii care este facilitată de utilizarea internetului sau a unei rețele electronice nu ar trebui să fie considerată serviciu digital în sensul prezentei directive.
- (7) Pentru a permite ca prezența digitală substanțială a unei companii să fie impozitată în altă jurisdicție în conformitate cu dispozițiile de drept intern ale jurisdicției respective, este necesar să se stabilească principiile de atribuire a profiturilor către prezența digitală substanțială în cauză. Normele ar trebui să se întemeieze pe principiile actuale de atribuire a profitului și să se bazeze pe o analiză funcțională privind funcțiile îndeplinite, activele utilizate și riscurile asumate de o prezență digitală substanțială în desfășurarea activităților sale semnificative din punct de vedere economic printr-o

¹⁵ Reuniune a Consiliului European (19 octombrie 2017) – Concluzii (doc. EUCO 14/17).

¹⁶ Concluziile Consiliului (5 decembrie 2017) – Reacția la provocările reprezentate de impozitarea profiturilor din economia digitală (FISC 346 ECOFIN 1092).

interfață digitală. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită faptului că o parte semnificativă din valoarea unei companii digitale este creată acolo unde se află utilizatorii și unde sunt colectate și prelucrate datele legate de utilizatori, precum și acolo unde sunt furnizate serviciile digitale. Deoarece activitățile semnificative din punct de vedere economic desfășurate de o prezență digitală substanțială contribuie într-un mod unic la crearea de valoare în modelele de afaceri digitale, în mod normal ar trebui utilizată metoda împărțirii profitului pentru a se ajunge la o repartizare echitabilă a profiturilor către prezența digitală substanțială. Acest lucru nu ar trebui însă să împiedice un contribuabil să utilizeze o metodă alternativă ce respectă principiile acceptate la nivel internațional, în cazul în care contribuabilul poate demonstra că, pe baza rezultatelor analizei funcționale, o metodă alternativă ce respectă principiile acceptate la nivel internațional este mai adecvată. De asemenea, este esențial ca factorii de împărțire a profitului să fie strâns corelați cu crearea de valoare.

- (8) Un obiectiv esențial al prezentei directive este acela de a îmbunătăți reziliența pieței interne, în ansamblul său, pentru a aborda provocările pe care le implică impozitarea economiei digitale. Acest obiectiv nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre acționând individual, deoarece companiile digitale își pot desfășura activitatea la nivel transfrontalier fără a avea vreo prezență fizică într-o jurisdicție; prin urmare, sunt necesare norme care să asigure faptul că acestea plătesc impozite în jurisdicțiile în care realizează profituri. Dată fiind această dimensiune transfrontalieră, o inițiativă la nivelul UE aduce valoare adăugată în comparație cu ceea ce s-ar putea realiza printr-o multitudine de măsuri naționale. Pentru a se asigura o aplicare armonizată a normelor privind o prezență digitală substanțială în cadrul Uniunii este necesară o inițiativă comună la nivelul întregii piețe interne. Utilizarea unor abordări unilaterale și divergente de către fiecare stat membru s-ar putea dovedi ineficace și ar putea fragmenta piața unică prin crearea în Uniune a unor conflicte între politicile naționale, a unor denaturări și a unor obstacole fiscale pentru companii. Întrucât obiectivele prezentei directive pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității stabilit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, stabilit la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (9) Este necesar ca orice prelucrare de date cu caracter personal efectuată în contextul prezentei directive să se facă în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷, ceea ce include obligația de a pune la dispoziție măsurile tehnice și organizatorice corespunzătoare pentru a se conforma obligațiilor impuse de regulamentul respectiv, în special cele referitoare la legalitatea prelucrării, la securitatea activităților de prelucrare, la comunicarea de informații și drepturile persoanelor vizate, la protecția datelor începând cu momentul conceperii și în mod implicit. Ori de câte ori este posibil, datele cu caracter personal ar trebui să fie anonimizate.
- (10) Comisia ar trebui să evalueze punerea în aplicare a prezentei directive la cinci ani de la intrarea în vigoare a acesteia și să prezinte Consiliului un raport în acest sens. Statele membre ar trebui să comunice Comisiei toate informațiile necesare pentru această

¹⁷ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

evaluare. Ar trebui înființat un Comitet consultativ DigiTax care să examineze întrebările referitoare la aplicarea directivei.

- (11) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹⁸, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să însoțească notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (12) Statele membre ar trebui să aibă obligația de a aplica dispozițiile prezentei directive începând cu următoarea perioadă fiscală care debutează după termenul de transpunere. Acest lucru are scopul de a asigura faptul că noile dispoziții încep să se aplice în fiecare stat membru de la o dată care este cât mai apropiată posibil, ținând însă seama de faptul că diferite state membre pot avea perioade fiscale diferite,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

¹⁸ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

CAPITOLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme care extind conceptul de sediu permanent, astfel cum se aplică în scopul impozitării societăților în fiecare stat membru, pentru a include o prezență digitală substanțială prin care este desfășurată integral sau parțial o activitate. Prezenta directivă stabilește, de asemenea, anumite principii pentru atribuirea profiturilor către sau în ceea ce privește o prezență digitală substanțială în scopul impozitării societăților.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezenta directivă se aplică entităților indiferent de locul în care sunt rezidente în scopul impozitului pe profit - într-un stat membru sau într-o țară terță.

Cu toate acestea, în cazul entităților care sunt rezidente în scopul impozitului pe profit într-o țară terță cu care statul membru în cauză are o convenție de evitare a dublei impunerii, prezenta directivă se aplică numai în cazul în care convenția respectivă conține dispoziții similare articolelor 4 și 5 din prezenta directivă în raport cu țara terță în cauză și dispozițiile respective sunt în vigoare.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „impozit pe profit” înseamnă una dintre formele de impozit pe profit enumerate în anexa I sau un impozit similar introdus ulterior;
2. „interfață digitală” înseamnă orice software, inclusiv un site web sau o parte a acestuia, și aplicații, inclusiv aplicații mobile, care pot fi accesate de utilizatori;
3. „adresă IP (protocol de internet)” înseamnă o serie de cifre care se atribuie dispozitivelor conectate în rețea pentru a le facilita comunicarea pe internet;
4. „utilizator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică;
5. „servicii digitale” înseamnă servicii furnizate prin internet sau printr-o rețea electronică, a căror natură face ca prestarea lor să fie în esență automată, cu o intervenție umană minimă, și imposibil de asigurat în absența tehnologiei informației, incluzând în special:

(a) furnizarea de produse digitale în general, inclusiv software și modificări sau actualizări de software;

- (b) serviciile care asigură sau sprijină prezența unei companii sau a unei persoane fizice într-o rețea electronică, precum un site web sau o pagină web;
- (c) serviciile generate automat de un computer prin intermediul internetului sau al unei rețele electronice, ca răspuns la introducerea anumitor date specifice de către destinatar;
- (d) transferul cu titlu oneros al dreptului de a pune în vânzare bunuri sau servicii pe un site de internet care funcționează ca o piață online, pe care potențialii cumpărători își lansează ofertele printr-o procedură automată și pe care părțile sunt anunțate în privința realizării unei vânzări printr-un mesaj electronic generat automat de un computer;
- (e) pachetele de servicii de internet (ISP) în care componenta de telecomunicații reprezintă o parte auxiliară și subordonată - cu alte cuvinte, pachetele care nu se reduc doar la accesul la internet, ci includ și alte elemente, precum pagini de conținut care asigură acces la știri, la informații meteorologice sau la informații turistice; spații de joc; găzduire de site-uri web; acces la dezbateri online sau orice alte elemente similare;
- (f) serviciile enumerate în anexa II.

Serviciile digitale nu includ serviciile enumerate în anexa III sau vânzarea de bunuri ori de alte servicii care este facilitată prin utilizarea internetului sau a unei rețele electronice;

6. „venituri” înseamnă încasări din vânzări și din alte tranzacții, după deducerea taxei pe valoarea adăugată și a altor impozite și taxe colectate în numele unor agenții guvernamentale, indiferent dacă sunt de natură monetară sau nemonetară, inclusiv încasări din vânzarea activelor și a drepturilor, dobânzi, dividende și alte repartizări ale profitului, încasări din lichidare, redevențe, subvenții și granturi, donații primite, compensări și plăți *ex gratia*. Veniturile includ și donațiile nemonetare făcute de un contribuabil persoană juridică. Veniturile nu includ capitalul propriu acumulat de un contribuabil persoană juridică sau creanțele care i-au fost rambursate;

7. „entitate” înseamnă orice persoană juridică sau construcție juridică ce își desfășoară activitatea prin intermediul unei companii sau al unei structuri care este transparentă în scopuri fiscale;

8. „perioadă fiscală” înseamnă un an fiscal pentru societăți, un an calendaristic sau orice altă perioadă aplicabilă în scopul impozitării societăților;

9. „societate afiliată” înseamnă o entitate care este afiliată entității în cauză într-unul sau mai multe din următoarele moduri:

- (a) una dintre ele participă la gestionarea celeilalte datorită faptului că este în măsură să exercite o influență semnificativă asupra celeilalte;
- (b) una dintre ele participă la controlul celeilalte prin intermediul unei participații în cealaltă, deținută direct sau indirect, care depășește 20 % din drepturile de vot;

(c) una dintre ele participă la capitalul celeilalte prin intermediul unui drept de proprietate asupra celeilalte, deținut direct sau indirect, care depășește 20 % din capital.

Dacă la gestionarea, controlul sau capitalul aceleiași entități participă mai multe entități, într-unul sau mai multe din modurile menționate la literele (a)-(c), toate aceste entități sunt considerate ca fiind, de asemenea, societăți afiliate una alteia.

Dacă aceeași entitate participă la gestionarea, controlul sau capitalul mai multor entități, într-unul sau mai multe din modurile menționate la literele (a)-(c), toate aceste entități sunt considerate ca fiind, de asemenea, societăți afiliate una alteia.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea criteriilor stabilite la literele (b) și (c) se determină prin înmulțirea ratelor procentuale de participare pe nivelurile succesive. Se consideră că o entitate care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.

CAPITOLUL II

PREZENȚĂ DIGITALĂ SUBSTANȚIALĂ

Articolul 4

Prezență digitală substanțială

(1) În scopul impozitului pe profit, se consideră că există un sediu permanent dacă există o prezență digitală substanțială prin care este desfășurată integral sau parțial o activitate.

(2) Alineatul (1) vine în completarea oricărui alt criteriu în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale, fără a afecta sau limita aplicarea acestuia, care are ca scop determinarea existenței unui sediu permanent într-un stat membru în scopul impozitului pe profit, indiferent dacă este legat în mod specific de furnizarea de servicii digitale sau în alt mod.

(3) Se consideră că într-un stat membru, în decursul unei perioade fiscale, există o „prezență digitală substanțială” în cazul în care activitatea desfășurată prin aceasta constă integral sau parțial în furnizarea de servicii digitale printr-o interfață digitală și sunt îndeplinite una sau mai multe dintre următoarele condiții în ceea ce privește furnizarea acestor servicii de către entitatea care desfășoară activitatea respectivă, luată împreună cu furnizarea oricăror astfel de servicii printr-o interfață digitală de fiecare dintre societățile afiliate ale entității respective, în formă agregată:

(a) proporția veniturilor totale obținute în acea perioadă fiscală din furnizarea serviciilor digitale respective către utilizatori situați în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală depășește 7 000 000 EUR;

(b) numărul de utilizatori ai unuia sau mai multora dintre serviciile digitale respective care sunt situați în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală depășește 100 000;

(c) numărul de contracte comerciale pentru furnizarea oricărui astfel de serviciu digital care sunt încheiate în acea perioadă fiscală de către utilizatori situați în statul membru în cauză depășește 3 000.

(4) În ceea ce privește utilizarea serviciilor digitale, se consideră că un utilizator este situat într-un stat membru într-o perioadă fiscală dacă utilizatorul folosește un dispozitiv în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală pentru a accesa interfața digitală prin care sunt furnizate serviciile digitale.

(5) În ceea ce privește încheierea contractelor pentru furnizarea de servicii digitale:

(a) un contract este luat în considerare drept contract comercial dacă utilizatorul încheie contractul în cadrul desfășurării unei activități comerciale;

(b) se consideră că un utilizator este situat într-un stat membru într-o perioadă fiscală dacă utilizatorul este rezident în scopul impozitului pe profit în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală sau dacă utilizatorul este rezident în scopul impozitului pe profit într-o țară terță, dar are un sediu permanent în statul membru în cauză în acea perioadă fiscală.

(6) Statul membru în care este folosit un dispozitiv de utilizator este stabilit prin referire la adresa IP (protocol de internet) a dispozitivului sau, dacă este mai precisă, orice altă metodă de geolocalizare.

(7) Proportia veniturilor totale menționată la alineatul 3 litera (a) se determină în funcție de numărul de dați când sunt utilizate dispozitive în acea perioadă fiscală, de către utilizatori situați oriunde în lume, pentru a avea acces la interfața digitală prin care sunt furnizate serviciile digitale.

Articolul 5

Profiturile care pot fi atribuite prezenței digitale substanțiale sau în raport cu aceasta

(1) Profiturile care pot fi atribuite unei prezențe digitale substanțiale într-un stat membru sau în raport cu aceasta sunt impozitate doar pe baza cadrului de impozitare a societăților al statului membru respectiv.

(2) Profiturile care pot fi atribuite prezenței digitale substanțiale sau în raport cu aceasta sunt cele pe care prezența digitală substanțială le-ar fi obținut dacă ar fi fost o companie separată și independentă care desfășoară activități identice sau similare în condiții identice sau similare, în special în relațiile sale cu alte părți ale companiei, ținând seama de funcțiile îndeplinite, de activele utilizate și de riscurile asumate, printr-o interfață digitală.

(3) În sensul alineatului (2), determinarea profiturilor care pot fi atribuite prezenței digitale substanțiale sau în raport cu aceasta se bazează pe o analiză funcțională. Pentru a determina funcțiile prezenței digitale substanțiale și pentru a atribui acesteia proprietatea economică asupra activelor și riscurile, se ține seama de activitățile semnificative din punct de vedere economic desfășurate de această prezență printr-o interfață digitală. În acest scop, activitățile desfășurate de companie printr-o interfață digitală legate de date sau de utilizatori sunt considerate activități semnificative din punct de vedere economic ale prezenței digitale substanțiale care atribuie acestei prezențe riscuri și proprietate economică asupra activelor.

(4) Pentru determinarea profiturilor care pot fi atribuite în conformitate cu alineatul (2), se ține seama în mod corespunzător de activitățile semnificative din punct de vedere economic desfășurate de prezența digitală substanțială care sunt relevante pentru dezvoltarea, îmbunătățirea, întreținerea, protecția și exploatarea activelor necorporale ale companiei.

(5) Activitățile semnificative din punct de vedere economic desfășurate de prezența digitală substanțială printr-o interfață digitală includ, printre altele, următoarele activități:

- (a) colectarea, stocarea, prelucrarea, analizarea, utilizarea și vânzarea de date de la nivel de utilizator;
- (b) colectarea, stocarea, prelucrarea și afișarea de conținut generat de utilizatori;
- (c) vânzarea de spațiu publicitar online;
- (d) punerea la dispoziție a unor conținuturi create de terți pe o piață digitală;
- (e) furnizarea oricărui serviciu digital care nu este enumerat la literele (a)-(d).

(6) Pentru determinarea profiturilor care pot fi atribuite în conformitate cu alineatele (1)-(4), contribuabilii trebuie să utilizeze metoda împărțirii profitului, cu excepția cazului în care contribuabilul demonstrează că o metodă alternativă în conformitate cu principii acceptate la nivel internațional este mai adecvată având în vedere rezultatele analizei funcționale. Printre factorii de împărțire se pot număra cheltuielile suportate pentru cercetare, dezvoltare și marketing, precum și numărul de utilizatori și datele colectate per stat membru.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 6

Examinare

(1) Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentei directive la cinci ani de la intrarea în vigoare a acesteia și prezintă Consiliului un raport în acest sens.

(2) Statele membre comunică Comisiei toate informațiile necesare pentru evaluarea punerii în aplicare a prezentei directive.

Articolul 7

Comitetul pentru impozitarea economiei digitale

(1) Se înființează un comitet consultativ pentru impozitarea economiei digitale, denumit „Comitetul DigiTax”.

(2) Comitetul DigiTax este format din reprezentanți ai statelor membre și ai Comisiei. Președintele comitetului este un reprezentant al Comisiei. Serviciile de secretariat pentru comitet sunt asigurate de Comisie.

(3) Comitetul DigiTax își adoptă propriul regulament de procedură.

(4) Comitetul DigiTax examinează întrebările legate de aplicarea prezentei directive, ridicate de președintele comitetului fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru, și aduce la cunoștința Comisiei concluziile sale.

Articolul 8

Limitarea datelor colectate de la utilizatori

Datele care pot fi colectate de la utilizatori în scopul aplicării prezentei directive se limitează la datele care indică statul membru în care sunt situați utilizatorii, fără a permite identificarea utilizatorului.

Articolul 9

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2019 cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare conformării cu prezenta directivă. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Ele aplică aceste acte de la 1 ianuarie 2020, pentru perioadele fiscale care încep la această dată sau după aceea.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 10

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 11

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu

Președintele